

II SÖHBƏT

Müasir dövrün ictimai-siyasi xadimləri sırasında özünü Heydər Əliyev məktəbinin sadıq yetirməsi kimi tanıdan və bu gün də ulu öndərin irsinə sədaqət ilə seçilən Misir Mərdanovla “Heydər Əliyev xatirələr işığında” layihəsində ikinci söhbətimizi oxucularımıza təqdim edirik.

– Misir müəllim, ilk söhbətinizdən məndə belə təəssürat yarandı ki, Heydər Əliyevin rəhbərliyi altında işləmək əvəzsiz bir təcrübə olmaqla yanaşı, həm də taleyin misilsiz qismətidir. Heydər Əliyev bir əsrə ucaldığı zirvədən indi siza necə görünür?

– Heydər Əliyevin dahi şəxsiyyət olduğu şübhəsizdir. Bundan əlavə, Heydər Əliyevin həyatı həm də Azərbaycan tarixinin, dövlətçilik tariximizin çox dəyərli və son dərəcə maraqlı bir hissəsidir. Azərbaycan dövlətçilik tarixinin iki mühüm dövərində respublikaya rəhbərlik edən, ölkənin sosial-iqtisadi yükəsinə nail olan, Azərbaycanın gerçək müstəqilliyini təmin edən şəxsiyyətin ömür yolu necə tarix olmağa bilər. Onun həyatında elə bir gün yoxdur ki, Vətənlə, Azərbaycanla, dövlətçiliklə və milli kimliyimizlə bağlı olmasın.

Bu mənada Heydər Əliyevlə eyni zamanı paylaşmaq, eyni tarixi yaşamaq özü bir şəərəftir. Amma onun rəhbərliyi altında işləmək, dövlətçiliyimizin inkişafı naminə verdiyi tapşırıqları, müəyyənləşdirdiyi siyasi xətti həyata keçirməkdə iştirak etmək ikiqat şəərəftir.

Otən əsrin 40-cı illərində Heydər Əliyev Naxçıvan Nazirlər Sovetinin Daxili İşlər Nazirliyinin arxivində işləyirdi. Müəyyən müddətdən sonra baxır ki, bu gənc oğlan çox biliklidir, rus dilini yaxşı bilir, boy-buxunlu və cüssəli bir insandır, çevikdir, dərrakəlidir. Ona məsləhət görüldü ki, DTK-ya işə keçsin və ona bununla bağlı göndəriş verilir. Amma bu təklif Heydər Əliyevin ürəyinə oymayıb. Niyə?

O zaman “kartoçka” sistemi olub. Yeni hər adama ailə üzvlərinin sayına görə ərzaq verildi. Onun əvvəlki işi təklif olunan işdən bu məsələdə daha sərfəli iş imiş. İkincisi, Heydər Əliyev o zamankı DTK-nın amansız və müdhiş eməllərini çox gözəl bildirdi və istəmirdi ki, əli bu işlərlə bulaşsın. Ancaq partiyanın tapşırıqlarından da çıxıb bilməyib, çünki bu onun karyerasının sonu ola bilərdi.

Müharibə başlayanda sovet qoşunları İrana, Cənubi Azərbaycana daxil oldular. Orada Seyid Cəfər Pişəverinin rəhbərliyi ilə Cənubi Azərbaycan Respublikası yaradıldı. Həmin ərazi də Naxçıvanla qoşuldu. Orada baş verənlər Heydər Əliyevin gözələri qarşısında baş verib. Heydər Əliyev Mirzəfər Bağırovla Seyid Cəfər Pişəverinin görüşünü də burada təşkil etdi. Məhz o zaman Mirzəfər Bağırovla şəxsən tanış olub.

Stalinin əmri ilə sovet qoşunları oradan çıxarılanda minlərlə cənubi azərbaycanlı həlak olub və qaçqın düşüb. Onların sonradan istintaqi keçirilib. Bu proseslər vaxtı Heydər Əliyev xeyli insanı “qırmızı terror”dan xilas edib.

Əvvəla, Heydər Əliyev DTK-ya gələndən sonra bu sistemi əvvəlcə Naxçıvanda, sonra isə bütün Azərbaycanda milliləşdirib. İkincisi həmin qəddar və amansız sistemin içində Azərbaycanın ziyallılarını və görkəmli adamlarını xilas bilib. Ziya Bünyadov, Xəlil Rza Ulutürk, Bəxtiyar Vahabzadə kimi insanların qoruya bilib.

Müharibə qurtarıldan sonra Vətənə qayıdan iki mindən çox əsir düşmüş azərbaycanlı o zaman Vətən xaini hesab edir və buna görə ya gülləyə, ya da Sibirə sürgün edirdilər.

Heydər Əliyev Azərbaycan DTK-ında o komissiyanın üzvlərindən biri kimi minlərlə adama məhv olmaqdan xilas edir. Ümumən sistemdəki xidmətlərini qiymətləndirib Heydər Əliyevi Bakıya gətirirlər. Burda isə daha geniş fəaliyyətə başlayır və bir neçə xüsusi əməliyyata rəhbərlik edir...

Xatırlayırınsızsa, 1968-ci ildə Çexoslovakiyada bəzi hadisələr oldu. Bundan narahat olan sovet rəhbərliyi dərk etməyə başladı ki, həmin olaylar SSRİ respublikalarında da baş verə bilər. Ona görə qərara gəldilər ki, xüsusi xidmət orqanlarında çalışan güclü adamları rəhbər vəzifəyə təyin etmək lazımdır. Azərbaycanda bu güclü adam məhz Heydər Əliyev idi və SSRİ-də gədən proseslərin nəticəsi olaraq Heydər Əliyev 1969-cu ildə Azərbaycan rəhbərliyinə gətirildi.

Həmin illərdə, əlbəttə Azərbaycan ictimaiyyəti, o dövrün bizim nəsildən olan gəncləri ölkənin rəhbər şəxsləri qismində əsasən qeyri-azərbaycanlı fəsilələrini eşitməyə, televiziya, radioda rəhbərlərin nitqlərini başqa dillərdə dinləməyə öyrəşmişdi. Heydər Əliyev içimizdə qəzəb doğuran belə təsəvvürləri dəyişdi. İlk dəfə idi ki, Azərbaycan rəhbərliyində rəsmi çıxışlarını ana dilimizdə edən, milli ruha bağlılığını hər vaxta bürzə vermək lideri görünürdü. Bunlar xalqımızın daxilində bir ixtisar hissi oyalmağa başlamışdı və artıq gənc nəsle, milli təəssübkeşliyini dünyəvi qədr içində boğmaq məcburiyyətində qalan ziyallılarımıza Heydər Əliyev adı və soyadı, hər şeydən əvvəl, hakimiyyət olímpindəki milli qüdrət simvolu kimi görünürdü. Bir sözlə, bu hiss elə ilk günlərdən xalqımızda milli ruhun oyanışına təkan verirdi.

–Çox maraqlıdır ki, hələ Heydər Əliyevin sağlığında, Azərbaycanın lider şəxsiyyəti olaraq onun həyat və fəaliyyəti daim diqqət çəkib, araşdırılıb, öyrənilib, hətta haqqında əfsanələr yarandı. Yəqin o dövrün ziyalısı kimi Heydər Əliyev şəxsiyyəti sizin diqqətinizdən də kənar qalmayıb.

– Buna şübhə ola bilməz. İçində Azərbaycan milli ruhunu gəzdiren elə bir azərbaycanlı ziyalı tərpaq olmaq ki, Heydər Əliyevin fəaliyyəti onu qürurlandırmasın. Heydər Əliyev Azərbaycanı ilk dəfə rəhbər gələndə Kremlin ona olan etibarından öz xalqının, Vətənin inkişafı üçün çox ustalıqla istifadə etməyə başlayır və Moskvanın gözəllərini qamaşdırma-qamaşdırma sosial-iqtisadi cəhətdən geridə qalan, ağır ölkəyə çevrilmiş Azərbaycanı 15 respublika arasında axırıncı yerdən ön sıraya çıxarıb. Bizim nəsil bunun şahididir. Bununla bərabər gənc, milli qeyret yanğısı ilə çalışan lider öz arzularını da bacarıqla həyata keçirməyə başlayıb.

Bir maraqlı faktla rast gəldim və onu da sizə söyləmək istəyirəm. Sovet Azərbaycanı dönmündə Heydər Əliyev qərar verir ki, Bakının girovçuyunda, Şix çimərliyi boyu yolun sağ hissəsindəki böyük ərazidə yaşillıq salınsın. Bir çox təşkilatlara ərazilər təhkim olunur ki, burada ağac əksinlər. Şair Qabil danışdı ki, “bir də baxdıq, Heydər Əliyev əlində bel bizə tərəf gəlir. Gəlir hamı ilə salamaşandan sonra dedi: “Qələmlə işləmək yaxşıdır, yoxsa bellə?” Bunu deyəndə qayıdıb ona dedim: “Heydər Əliyev, Siz nə gözəl Azərbaycan di-

lində danışsınız...” Heydər Əliyev sözümü ağzımda qoyub, yarıtəəcübü, yarıtəbəssümlə dedi: “Qabil, bura bax, mənim azərbaycanlı olmağıma sən şübhən var? Məgər mənim öz dilimdə danışmağım qəbahət sayılmalıdır?”

Bu təkcə hər hansı bir dairədə nümayiş etdirilən jest deyildi. Heydər Əliyev hakimiyyətə gəldikdən dərhal sonra Bakı Dövlət Universitetinin 50 illik yubileyini keçirdi və o təntənəli tədbirdə ilk dəfə Azərbaycan dilində çıxış etdi...

– Misir müəllim, dediniz Heydər Əliyev ilk dəfə BDU-nun yubileyində Azərbaycan dilində çıxış etdi. Amma tarixi faktlara görə, ulu öndər 1969-cu ilin avqustunda ilk dəfə “Kommunist”, indiki “Xalq qəzeti”nin 50 illik yubileyində Azərbaycan dilində çıxış etdi...

– Ola bilər. Heydər Əliyevin rəhbərliyi ilə ilk tədbir 1969-cu il avqustun 5-də keçirdiyi plenum olub. Orada hansı dildə çıxış etdiyini deyə bilmərəm. Amma Bakı Dövlət Universitetində

gədən bir müddət sonra, Qorbaçovun hakimiyyətə gəlməsindən sonra başlayıb. Hərçənd, onun Moskvadakı fəaliyyət dövrü haqqında elə də geniş danışılmır, amma o dövrün hadisələri də son dərəcə maraqlı və Heydər Əliyev obrazının polad xarakterini açan faktlarla zəngindir.

– Sizinlə tam razıyam. Mən çox da dərindən məqamlara toxunmayacağam. Konkret Qorbaçovun ədalətsizliyindən bir-iki faktı açıqlayacağam. 1985-ci ildə Heydər Əliyevin həyatında ən aziz adam- həyat yoldaşı Zərifə xanım haqq dünyasına qovuşur. Aprelin 14-də Zərifə xanım rəhmətə gedir, aprelin 22-də Leninin anadan olan gün idi. Hər il olduğu kimi, həmin il də Siyasi Büronun bir üzvü Lenin haqqında məruzə çıxış etsin. Baxın, hakimiyyətə gələndə qədr Heydər Əliyevə yarınan, onunla yaxın olduğunu göstərməyə çalışan

roda dedilər ki, Eduard Şevardnadze ilə danışıq. Şevardnadze bu məsələnin həllinə mane oldu”. Bu da ondan irəli gəlirdi ki, Qorbaçov da o zaman Şevardnadzenə dəstəkləyirdi.

1986-cı il Alma-Ata hadisələrini xatırlayın. Heydər Əliyevin Qorbaçovun bəlkə də ilk savaşı ilə bu məsələdə başlayır. Siyasi Bürodə Baş katib M.Qorbaçov və onun tərəfdarları Kunayevi çıxarıb onun yerinə Kolbinin təyin edilməsinə dəstəkləyirdilər. Heydər Əliyev isə bunun əleyhinə çıxış edir. Ulu öndər sonralar özü bu epizodu belə xatırlayırdı:

“Bilirsiniz, Mixail Sergeyeviç, uyğun şərait olmadıqna görə iclasda sizə bir söz demədim. Amma indi bildirmək istəyirəm ki, insanların psixologiyasını az-çox bilirəm. Məncə, bu səhv təyinat idi. Düzdür, Kolbin çox yaxşı insandır... Amma Qazaxıstan üçün o, yararlı deyil. Nəzərə alın ki, səhv addım atırsınız”. Qorbaçov təəssüflə və qəzəblə mənə baxıb dedi: “Yaxşı, baxarıq”.

“Bu adam SSRİ-ni dəyişməyə gəlib”

Azərbaycan dilində çıxış etməyinin özge bir əhəmiyyəti var idi. Həmin tədbirdə SSRİ ali və orta ixtisas təhsili naziri, müttəfiq respublikaların müvafiq nazirləri, Sov.İKP MK-nın nümayəndələri iştirak edirdilər və onların içində Azərbaycan dilində çıxış etmək o dövr-də cəsarət tələb edirdi...

Bu yaxınlarda Türkiyədən olan bir professor ilə Heydər Əliyev barədə danışıqda mənə dedi, “o zaman bütün Qərb yazırdı ki, DTK generalını Azərbaycana rəhbər təyin ediblər. Amma iki-üç aydan sonra onun çıxışlarını, korrupsiya ilə mübarizə tədbirləri ilə bağlı elan etdiyi qərarları eşidəndə yazırdılar ki, bu adam SSRİ-ni dəyişməyə gəlib”. Bəli, Heydər Əliyev hakimiyyətə gələr-gəlməz, həm SSRİ, həm də Azərbaycan Respublikası tarixində öz izini qoymağa başladı.

Hələ ölkədə hakimiyyət dəyişikliliyi olmamışdan və Azərbaycan Respublikası Kommunist Partiyası Mərkəzi Komitəsinin birinci katibi Vəli Axundov olanda DTK-nın sədri Heydər Əliyev, Nazirlər Sovetinin sədri Ənvər Əlixanov, Ali Sovetin Rəyasət Heyətinin sədri Məmməd İskəndərov, Mərkəzi Komitənin katibi Əli Əmirov idi. Bu saydığım dörd adaman hər biri özünü Vəli Axundovdan sonra Azərbaycan KP MK-nın birinci katibi kürsüsündə görürdü. Çünki onların Moskvada çox yüksək vəzifəli adamlarla sıx əlaqələri var idi. Bəzisi Heydər Əliyevdən yaşca 5-10 il böyük idi. Ona görə Heydər Əliyevin Azərbaycana rəhbər təyin olunmasına onlar üçün gözlənilməz oldu. İnanmırdılar ki, Heydər Əliyev bu vəzifədə çox işləyə bilər. Hətta bəzi hallarda ona qarşı saymamazlıq edirdilər. Ənvər Əlixanov və Məmməd İskəndərov Mərkəzi Komitənin iclaslarına gecikirdilər. Yaşlı olduqlarına və adət-ənənələrimizə hörmət mənada Heydər Əliyev onların bu hərəkətinə bir-iki dəfə səbr edir. Bir dəfə iclasa gecikən Ənvər Əlixanovu saxlayır. Əlixanov da adı adam deyildi. Neftçi –professor, Lenin mükafatı laureatı idi. Heydər Əliyev deyir: “Yoldaş Əlixanov, niyə gecikirsən? Bu, artıq neçənci dəfədir iclasa gecikirsən. Mənə hörmət etməyə bilərsən, ancaq partiya-ya və onun Mərkəzi Komitəsinə hörmət etmək sənəin borcundur”. İki ay sonra Əlixanovu Nazirlər Sovetinin sədri vəzifəsindən çıxarırlar...

Heydər Əliyevin həyat və fəaliyyətinə kənarından baxanlar elə bildirdilər ki, o istədiyini şeyə çox asanlıqla nail olurdu. Yox, əsla belə deyildi. O, Azərbaycan üçün daha çox işlər görmək istəyirdi. Məsələn, Bakı Dövlət Universitetinin 50 illik yubileyində Heydər Əliyev Moskvaya qayıdırsa məsələ qaldırılır ki, bu təhsil ocağına Lenin ordeni vermək lazımdır. Universitetin professoru Maqsud Cavadova Sosialist Əməyi Qəhrəmanı adı verilməlidir. Bu sənədləri tapıb üzrə çıxarmışam. Ancaq Moskvaya bunu etməyi BDU-ya “Qırmızı Əmək Bayrağı” ordenini iki ildən sonra verirlər.

İk vaxtlar Azərbaycandan Heydər Əliyev haqqında Moskvaya çoxlu donoslar yazırdılar. Köhnə rəhbərliyin bəzi nümayəndələri mərkəzdəki dostlarına onun haqqında müxtəlif məlumatlar ötürürdülər. Hətta ilk vaxtlarda Heydər Əliyevin müxtəlif iclaslarından və keçirdiyi tədbirlərdən dərhal sonra Baş katib Brəjnev şəxsən ona zəng vururdu ki, “siz orda nə işlə məşğulsunuz? İnsanları ayağa qaldırırsınız”. Heydər Əliyev də səbrlə cavab verirdi: “Siz narahat olmayın Leonid İliç, hər şey yolundadır”. Heydər Əliyev bütün bu hallara dözü, maneələri ustalıqla dəf edir və işi ilə etimadını daha da artırır...

– Misir müəllim, Heydər Əliyev qarşı ən böyük ədalətsizliklər onun Moskvaya – SSRİ Nazirlər Soveti sədrinin birinci müavini vəzifəsinə

Qorbaçov, Baş katib postuna seçildəndən dərhal sonra özünə rəqib gördüyü, həsəd apardığı Heydər Əliyevi mənən sındırmağa, ona təzyiq göstərməyə çalışır. Amma Heydər Əliyev bunun qarşısında qürurunu mətinliklə qoruyur və gəlib Siyasi Bürodə məruzə edir.

Başqa bir misal. 1986-cı il avqustun 31-də Novorossiyskdə “Admiral Naximov” sənişin gəmisi Çemess buxtasında quru yük gəmisi “Pyotor Vasyov” gəmisi ilə toqquşaraq batır. 423 adam həlak olur və bir neçə min ton taxıl suya tökülüb sıradan çıxır. Həmin vaxt Qorbaçov Yaltda istirahət edirdi. Ona xəbər verirlər ki, belə bir faciə baş verib. Deyir: “O məsələnin öhdəsindən yalnız Heydər Əliyev gələ bilər”. Heydər Əliyev heç bir şərait olmayan yerdə iki həftə orada qalır. Faciə qurbanlarının yaxınlarını dinləyir, zərəf çəkən, yaralanan insanların təliyə olunmasına və yarıdım edilməsinə göstərişlər verir, onların qayğısına qalır, dərdlərinə şərik olur.

Otən il “Arqumenti i faktı” (“Arqumentlər və faktlar”) qəzetinin foto-müxbiri Vladimir Svarçeviçin bu faciə haqqında xatirələri ilə tanış oldum. Müxbir danışır ki, SSRİ rəhbərliyinin qəzəbdən sonra yaratdığı xüsusi hökumət komissiyasına o zaman Sov.İKP MK Siyasi Bürosunun üzvü Heydər Əliyev rəhbərlik edirdi. Mətbuat işçilərini faciə haqqında məlumat yaymağa imkan vermirdilər. Mən faciə ilə bağlı olan sənələri, nənizdən çıxarılan cəsədləri çəkirdim və sonra lentləri komissiyaya təhvil verirdim. Bu çəkilişlərin birində tanınmadığım üçün mənə bağırın Krasnodar Vilayət Partiya Komitənin birinci katibi, Sov.İKP MK-nın üzvü İvan Polozkovla çox sərt danışıqmışdım..

Zalda mənə görünən Polozkov barmağımla mənə tərəf göstərərək Əliyevə şükayət etməyə başladı. Heydər Əliyev isə sözün əsl mənasında Polozkova əsəblərini daha da pozan sözlər söylədi: “İvan Kuzmıç, mən hesab edirəm ki, jurnalistlər sovet xalqına cinayətəkar səhənlərlikinə nə qədər kədəri nəticələrlə səbəb olduğunu söyləməyə borcudurlar! Jurnalistlərə necə kömək edə bilərdim?” Əliyev bunu deyəndə mən zalda qışırıdım: “Yoldaş Siyasi Büro üzvü, bizə vertolyot, qəza yerinə qaıyq və maşın lazımdır. Dalğınların necə işlədiyini göstərmək lazımdır. Ən əsası isə senzura məsələsinə hall etməliyə! Belə olmasa, onlar hər şeyi məhv edəçəklər!” Heydər Əliyev başını tərpatdı və yüksək səslə köməkçilərinə dedi: “Jurnalistlərə kömək edin! Mənim əmidim! Senzura məsələsinə həll edin”.

Müxbir yazır ki, “Siyasi Büro üzvü Heydər Əliyev sözünün üstündə durdu. Məni Moskvaya deportasiya etməyə hazırlaşan həmin məmurlar artıq kömək edirdilər, Əliyevin dediklərini edirdilər...”

Bu, baş vermiş faciənin xalqa çatdırmağın vacib olduğunu deyən və zəruri imkan yaradan Heydər Əliyevə bağlı ilk hadisə deyildi. Bundan əvvəl Çernobil faciəsi zamanı da Heydər Əliyevin cəsarətlə fikrini söylədiyi məlumdur. Atom elektrik stansiyasında qəza baş verir, insanlar tələf olur, bəşəri təhlükə var, amma Siyasi Büro bunu gizlədir. Heydər Əliyev cəsarətlə ayağa durub deyir ki, siz bunu kimdən gizlədirsiniz? Xarici ölkələr hadisədən dərhal sonra bundan xəbər tutublar. Yaxşı olardı biz gedib vəziyyətlə tanış olaq, lazımı olan tədbirlərin görülməsi üçün səfərbər olaq.

Amma Heydər Əliyevin Moskvada dövründə göstərdiyi fədakarlıq bunlarla bitmir. Heydər Əliyev çıxışlarının birində deyir: “O zaman biz Sov.İKP Mərkəzi Komitəsinin Siyasi Bürosunda mən, Kunayev və Reşidov məhsəti türklərinin Orta Asiyadan doğma torpaqlarına qaytarılması məsələsinə qaldırdıq. Bu

Heydər Əliyevin təklifinə əhəmiyyət verməməyən nəticəsi nə oldu, sizə məlumdur. Qazaxıstana ordu yeridildi, minlərlə insan yaralandı, ölənlər oldu. Kolbin isə orada cəmi bir neçə ay işləyə bildi.

– Etiraf edərk ki, qazax xalqı da Heydər Əliyevin bu cəsarətli addımını heç zaman unutmur...

– Təbii unutmur. Bunun canlı şahidi olmuşam. Bir dəfə Heydər Əliyevin Qazaxıstana səfərində daxil etmişdilər. O zaman BDU-nun rektoru idim. Heydər Əliyev Qazaxıstan parlamentində çıxış edirdi. Ondən sonra bir yaşlı xanım deputat söz istədi və tribunağa çıxaraq dedi: “Mən Kunayevin ömürünün son günlərində onun yanında olmuşam. Kunayev bir gün mənə dedi ki, mən ölüram. Sən qazax xalqına bildirməlisən ki, Heydər Əliyev Moskvada vaxtı ilə qazax xalqına görə Qorbaçovla döş-döşə gəlirdi”.

Həmin səfərdə Alma-Ata Universitetinə də getdik. O ərafədə də biz də istəyirdik ki, universitetə muxtariyyət hüququ ala, Təhsil naziri, rəhmətlik Li-diya Rəsulova, çox gözəl insan idi, ancaq bu təklifi yaxın buraxırdı. Heydər Əliyev Alma-Ata Universitetində mənə yanına çağırdı və dedi: “Sən burada qal, rektorla görüş. Onlar müstəqillik alırlar. Bax, gör bunu hansı yolla edəblər, onu öyrən, sənədləri götür, sonra mənə məlumat verərsən”.

Universitetdən sonra diasporla görüş getdik. Heydər Əliyev hansı ölkəyə gedirdikse, diasporla görüşür və hər çıxışının da baş mövzusu Qarabağ, Azərbaycan torpaqlarının Ermənistan tərəfindən işğal edilməsi məsələsi olurdu. Qayıdılanda təyyarədə bizi öz yanına dəvət etdi və dedi: “Mən burada görüşlərdə danışıqda gördürdüm siz mənə birtəhər baxırsınız. Elə bilməyən ki, mən yaddaşımmı itirmişəm. Xeyr! Mən bu məsələləri təkrar-təkrar danışırıram ki, problemi buradakı insanlara başa salım. Siz bunları bilirsiniz deyə, bununla hər şey bitmir. Hamı bunu bilməlidir, xüsusilə də Vətəndən kənarında yaşayan azərbaycanlılar”.

Bir gün də Heydər Əliyevlə Moskvaya rəsmi səfərə getmişdik. O zaman artıq nazir idim. Orada ilk dəfə mən sənəd imzaladım. İmzalanmadan sonra rəhbərlər çıxdılar, nümayəndə heyəti qaldı. Bir general bizə yaxınlaşdı dedi: “Mən Kremlin komendantıyam. Etiraz etmirsinizsə, sizi Kremlə tanış edim”. Gəzil, gəlib bir otağın qarşısında dayandıq. Qapını açdı, baxdıq ki, içəridə Azərbaycan bayrağı. General dedi: “Heydər Əliyev bu otaqda işləyib. Onun xatirəsinə hörmət əlaməti olaraq, bu otağı muzey kimi saxlayırıq”. Bizim üçün bundan böyük fəxr olunəsi bir hadisə ola bilərdimi?

(ardı növbəti sayımızda)

Söhbəti qələmə aldı: İlgar RÜSTƏMOV, “Xalq qəzeti”